

Nemuritoare

Trubadurul

Nemuritoare

Cum poate lumea să apară
La ușă ca să te primesc in casa mea
Când toată marea-i doar amară
Un inger de pelin căzu in ea

Cum poate moartea să te infrunte
Cărând cu nonsalanță coasa-i grea
Când pentru tine aceste lupte
Sunt picături de rouă de pe stea

Cum poți zâmbi așa șagalnic
Când toate vremile s-au scurs
Cum te imbraci așa văratic
Când și tăciunii-n sobă s-au aprins

Vei vrea de-acum să mi te-așezi in cale
Să nu mă-ntorc să te privesc
Plecata-i către 'nalta zare
Acolo unde ochii tăi zâmbesc

Vei face des din mâini de acolo
Să-mi văd de drum de voi putea
Și aud cum plânge o vioara solo
Că n-are cine o acorda...

Tu crezi că numai ochii
S-au plâns de nemurirea ta
Dar luncile de vesteji rochii
Au murmurat plecarea ta

Și de ar mai fi să-ti fur vreun zambet
Ca așezat intr-o fereastră
Sau să te rog, măcar un scâncet
Să-l pot sădi la loc, in glastră...

M.U. 20.10.2016